

Ja han sortit les candidatures

Lo que tan de temps se deia ja es un fet, ja en Torras i en Barangé han publicat les seves candidatures.

La primera per majories, la segona per minories, aixis els homes d'en Barangé que tenien la missió de fiscalitzar l'actuació torrística, i que quan en els anys 1916, 1917 i 1918 ho feren aturaren el desenfré torrística, se contenten ara en fer de comparsa, en donar per bons tots els disbarats que els altres fan, i si poden aprofitarsen un xic s'en aprofiten.

Amb aixó demostren els pocs amics que li queden a n'en Barangé que tan sels endona de la Vila, lo que volen es remenar les cireres, no s'en conformen d'esser minoria quan els torrístes els han pujat a caball; ells olviden tot seguit totes les lluites passades, totes les ofenses rebudes, s'olviden també de que han fet de catalanistes, per ells l'ideal es res, l'amor propi i la serietat política paraules buides, ells igualment feren un temps de lliberals, com despres de catalanistes, com ara, menys que de U. M. N., per que fan de seguidors del Alba, únic home a qui creu «l'amo de tot» el cacic màxim de Granollers.

No creiem que es pugui arribar a més avall en política.

No calia que es preocupessin de buscar noms diferents, ni en Torras tenia que posar un nom tan llarc que ni ell sab el que vol dir, ni en Barangé tenia que tornar a lo del «lliberal independent» que recorda el temps en que el partit lliberal era alguna cosa a Catalunya i en que en Torras el va destronar davant dels quefes del partit lliberal de la província.

Torrístes i berangerístes van units a les eleccions com han anat units en la gestió municipal.

Si alguna demostració pública hi faltava l'han donada firmant tots junts, la fulla contesta a la contundent del Diputat Provincial D. Santiago de Riba, sense tenir en compte que al criticar l'actuació anterior al domini d'en Torras critiquen la propia administració dels amics d'en Barangé.

En tals circumstancies no veiem qui es que pot votar la candidatura d'aquest. La candidatura torrística se comprèn que la votin els que tenen interessos creats a la sombra de la actuació municipal torrística, els que n'esperen, els que en temen.

La candidatura d'en Barangé desprovisata de tot ideal i de tot interès ningú la pot votar; i estem segurs que ningú la votarà.

Tornarà a passar el cas de D. Teodoro de Mas quan les eleccions provincials de En Torras, com a nen Miquel Agell en les últimes eleccions. En Torras prou els hi va oferir vots, prou els he ni va donar alguns. Pero no pas els suficients per a guanyar aquestos; s'els va quedar per ell.

En Torras ha ofert a n'en Barangé que li darà vots, que el farà guanyar, ara el resultat serà el mateix d'en Mas i de l'Agell.

La candidatura Barangé serveix per a destorbar en profit d'En Torras; per en Barangé no li servirà més que per a seguir fent el regent de papers ridicols que ve fent d'un temps ensá.

Creiem que la Vila tindrà en retret aquesta mali-feta a les acaballes d'una actuació política.

Lo menys que poden fer els polítics fracassats es sapiguer caure be.

Per creurer que en els moments presents en que tan es discuteix l'administració dels Ajuntaments d'en Torras, es convenient refrescar la memoria del veins de Granollers, ens permetem reproduir un article de *El Vallés Nou* de data 18 Maig de 1918:

“ENCARE NO!

Permeteu, amics lectors, que tornem a la mateixa, encare no han vingut els comptes demanats, encare no havem pogut saber la situació econòmica de l'ajuntament de Granollers en primer de gener d'aquest any.

Fa prop de cinc mesos que s'está demanant; no l'han negada mai, no han dit mai que no la volguessin donar, però sempre diuen demá, i aquest demá mai arriba, i fa cinc mesos que l'esperem aquest demá!

Cansats ja d'esperar i abans de pendre altres resolucions, havem procurat buscar dades per a sapiguer quelcom del déficit municipal, al menys fins allá on les trobem, i n'havem trobat algunes, encar que són sols fins a fi del 1913, quals dades, per a orientació dels nostres lectors, copiem:

Es una d'elles un estat donat en 8 de gener de 1914, signat per l'Alcalde Josep Tardá i per el comptador interí Martí Canal baix l'epígraf «Estado demostrativo de la situación económica del Excmo. Ayuntamiento en 31 Diciembre de 1913.»

D'ell treiem les següents dades:

Pendent de pago	127.023'82
Pendent de cobro.	9.805'99
Deute total.	117.217'83

A més, quedaven pendents d'amortització en aquella data, segons el referit estat:

Emprèstit 1902.	00.000
— 1904. 31 títols a 500 pts.	15.500
— 1908. 30 — a 500 pts.	15.000
— 1910. 60 — a 100 pts.	6.000
Total de títols a amortitzar	36.500

Es l'altre lloc d'on treiem noticia de la situació econòmica del Municipi fins a fi de 1913, la memòria que redactà D. Antoni Suñer de la inspecció administrativa que com a delegat gubernatiu, per manament de 19 juny de 1914, vingué a fer a aquest Ajuntament i de la qual extractem els següents paragrafs:

«De la formació del expediente se vino en conocimiento de que el déficit resultante de la liquidación de 1913 no guardaba analogía con la importancia de los débitos

de la Corporación municipal, que siendo de 64.548'41 pesetas se elevaba a 112 mil 678'66 pesetas. La notable diferencia procedía de acuerdos de la Corporación municipal declarando anulados créditos que no podían serlo, y pudo esta Delegación formar un esquema de como debían distribuirse las responsabilidades a que hemos aludido según los antecedentes que se obtuvieron de las oficinas municipales, dando el siguiente resultado:

Anteriores a 1900	10.704'89 pts.
Año 1900	7.367'47 —
— 1901	10.000 —
— 1903	1.250 —
— 1906	2.419'74 —
— 1907	3.221'21 —
— 1908	3.248'54 —
— 1909	700'99 —
— 1910	26.880'04 —
— 1911	37.706'53 —
— 1912	3.956'47 —
— 1913	5.222'78 —
	112.678'66 pts.

Salva la rectificació que pudiera introducirse en méritos de la verdadera resultancia de las cuentas originales, que no tenía a la vista esta Delegación por hallarse pendientes de censura, ante el Tribunal Superior de Cuentas del Reino.

Es indudable, de los antecedentes que acabamos de mencionar, que se han producido en diferentes épocas importantes déficits que entrañan verdaderas responsabilidades administrativas, la mayor parte de ellas cometidas con ocasión de formar los presupuestos municipales ordinarios consignando como ingresos cantidades notoriamente imposibles de recaudar.»

Atenent-nos a les quantitats aquí estampades i que havem d'admetrer com a bones tant per la reconeguda pericia de qui les diu com per no haver sigut fins avui contradites, resulta que el deute de l'Ajuntament de Granollers fins a

1900 era de	10.704'89 pts.
de 1900 a 1909 inclusivus	
s'augmentà de	28.207'95 —
el 1910 i 1911 fou de	64.586'57 —
el 1912 i 1913 — —	9.179'25 —
	112.678'66 pts.

Resultat d'aixó, que el deute major del Municipi de Granollers prevé del bieni de 1910-1911 en què regia i governava un Ajuntament al qual tenia absoluta majoria el Sr. Torras, doncs, si no recordem mal, sols hi havia en contra del grup de la nomenada Popular els senyors Estrada, Huguet, Cunillera i Llonc; i per més que el primer d'aquest senyors regentaba l'Alcaldia, era més Alcalde de nom que de fet, ja que era un presoner de guerra de la majoria.

Donem avui aquestes dades per a què el poble comenci a veure l'estat econòmic del Municipi. Es veritat que aquestes sols arriben fins al 1913 inclusivu, però no és culpa nostra si el Sr. Torras al entrar en 1916 ni en Montañá al 1918 no publicaren un estat de cóm trobaren econòmicament